

בעיני אירינה, המתנחלת בלב הגדה המערבית, הישוב שלה אינו אלא פרבר של פתח-תיקווה

ביותר באיור: "תלכו הלאה עד המיק לט, ושם תיפנו ימינה". על מה אפשר לדבר עם אירינה? עלי יחסיה עם כנים אין היא מרברת. אולי מפני שאמא יושבת בקומה התחתונה של הבית, ואולי מפני שהיא רק בת 18.

אירינה מתה להיות דוגמנית, והיא די יפה. היא פותחת את הפה ואומרת: "מה שיש לי בראש זה לא בילויים. אני חושבת כל הזמן רק על תיכנון הקריירה שלי בעתיד". נאום נערה יפה ושופה, לפני גיוס.

החדר של אירינה נראה בדיוק כמו הישוב שבו היא חיה. הכל מסודר ונקי

המתנחלת

מדי. ממש כמו בחדר-ניתוח. השטיח מכריק, וכל גריל מונח במקומו. הריצפה מבהיקה ללא רבב, ואפשר להישבע שמישהו ציחצח בחומר-הברקה את התמונות המעטות שעל הקיר. אירינה אומרת שהיא אוהבת לקרוא. ליד שולחן הכתיבה הממורק שלה יש רק שני ספרים, גם הם חדשים ולא ממורטים: האחד ספרי-כיס בהוצאת עם עובד, השני כרך של שוגון. הדבר האישי ביותר בחדר הוא תמונה של הזמר דייוויד באווי, התלויה מעל

הימה

את הישוב מקיפה גדר. כשערי יושבים שני שומרים, וביריהם נשק, הכל יודעים איפה גרה הנערה היפה של שיער ערמוני.

היא תופסת את העין ממבט ראשון. יש לה גוף דקיק ושחום, רגליים ארוכות ופנים העטויות בחילה של שיער ערמוני.

אירינה סייבקי היא צעירה יפה, שיכלה להיות ככל ישראלית צעירה אחרת — מלבד פרט אחר. היא מת-נחלת.

אבל אירינה אינה מודעת לעוכרה זו. אין היא חשה שהיא גרה מחוץ לגבולות ישראל, בלב אוכלוסיה ערבית צפופה. אין היא רואה ערכים אלה, אלא כחלק מן הנוף. בעיניה, מקום-מגוריה אינו אלא פרבר רחוק של פתח-תיקווה.

* אן בילויים

אירינה היפה עושה עכשיו את צעדיה הראשונים על מסלולי הדוגמנות. היא מרגמת בבתי-קפה נוצצים ובמועדונים בתל-אביב. אחרי התצוגות היא חוזרת הביתה — להתנחלות נרקו שבגדה. הישוב ברקן שוכן סמוך לאיזור-תעשייה, כשלושה קילומטר צפוני-מערבית לאריאל. על הכביש, "כביש-חוצה-שומרון", מנסים לידים ערבים למכור תאנים מתוקות מתוך פחים. כחמישה קילומטר לערך ככיוון צפון, עובר נחלתין (תאנים), המשקה את הבוסתנים והכפרים הערביים.

ברקן נראית כמו כילאיים של שכונת-זילות בצפון תל-אביב וקיבוץ. הבתים חדשים כולם. בחלק מהם עדיין לא נשלמה הבניה. ליד כל הבתים נשתל דשא, מן הסוג המוכא מוכן, מרכדים-מרכדים. בבית השכן של אי-רינה לא כל המרכדים נקלטו, ריבועים מצהיכים בתוך שדה-הרשא הירוק.

במדינה

תולדות

החליץ מגבעתיים הגרמנית

האיש שהיה מספק להגרי קיסנינגר

את תוצאות הכרזתה

במלחמה הוא טיפס על האלפים, בשעות-הפנאי הוא מחלל בחליל ובארץ הוא התחבב במיוחד על יוצאי תימן. זהו, כמובן, שגרידה היוצא של גרמניה בישראל, נילס האנסן, דוברי העברית.

האנסן הוא יליד עיר הנמל הצפון-גרמנית ליבק, שבה נולדו גם הקנצלר לשעבר וילי בראנדט וגם איש בית בודנברוק, הסופר תומאס מן. האנסן גאה מאוד בעיר-הולדתו, שהתפרסמה בשעתו כגיבעתיים של גרמניה. היו אלה ראשי העיר ליבק אשר מנעו, בשנת 1932, את הופעתו של אדולף היטלר בעירם. העונש שהטיל היטלר על ליבק, משעלה לשילטון שנה לאחר מכן: כמשך 12 שנות שילטונו לא ביקר מעולם בעיר בת רבע מיליון התושבים.

בת במדעי-היהדות. לשרות-

ארבע שנים, ארצה. השבוע, כאשר שב למולדתו, היו באמתחתו לא רק זכרונות, אלא גם כמה יצירות-אמנות ישראליות (ביניהן של יעקב אגם, מרדכי ארדון, מרסל ינקו ומנשה קדישמן) ושלושה הישגים שעליהם גאותו במיוחד.

הביקור הראשון של נשיא גרמני כארץ, העלאת מיספר הערים בישראל ובגרמניה, המקיימות ביניהן ברית ערים תאומות ל-50, והענקת עיטורי הרפובליקה הגרמנית ל-60 ישראלים. משמע מכר ישראלי, שבא להי-פרד מהאנסן בנמל-התעופה, הגיגים מיספריים אלה, לא התאפק, העיר להאנסן: 50, 60, זה עוד כלום. כבריסל (אליה עובר עתה האנסן, כשגריד גרמניה ליד מטה נאט"ו) מחכים לך 120. עובדים!

יצוא

זעזע לנכני בגראד

וגם נענע לתה

ואזוביון לפבון

מרווה, אורגאנו, לבנדר, זעזע, נע-נע — זה איננו רק אוסף מיכלי-

שגריר האנסן ואשתו, ברברה וינה, ליסבון, ברן, ניו יורק, וושינגטון, תל-אביב

התכלינים של עקרת-הבית הברננית. זאת גם רשימה מכובדת של כוכבי יצוא ישראליים. ההצלחה כשטח זה היא תולדה של זיווג זרעים אירופיים עם ידע ישראלי. זרעי אורגאנו יוונים וזרעי מרווה יוגוסלבוויים הוכלאו וטופחו בתחנת-הנסיינות בנווה-היער שבצמק יורעאל. התוצאה: יצוא אורגאנו מעולה, בין השאר, אפילו לנירזילנד.

שקיות לארזן. זרעי לבנדר צרפתי (ששמו העברי הוא אוזכיון) גם עלו יפה מאוד על אדמות הגליל הסלעיות ויוצאו, כמשך שנים אחרות, למפעלי הסבון והתמרוקים באירופה. וכאשר קמה לאחרונה תחרות סוחפת מצד סין דווקא, מצאו המגדלים שימוש אחר ללבנדר תוצרת הארץ. הם אורזים את עליו הכתושים בשקיות, בטובות להדפת ריח נעים, כארונות-בגדים, למשל.

ערבים באירופה. לפי השמועה מקשט ועזר מן הגליל העליון כעכים בשוקי בגראד וריאד. אבל מה שבטוח ורישמי הוא שנענה נמכרת היטב באירופה.

מסביר מנחם ביררומא (70) מי קבוצת יבנה, איש מיישר-החקלאות והרוח החיה מאחורי פיתוח ענף התכלינים ליצוא: הצלחת הנענע בי אירופה לא מפליאה כליכך, בהתחשב במספר הרב של יוצאי ארצות ערב החיים באירופה ובמיספר כוסות-התה שהם שותים בכל יום.

החוזר הגיע האנסן די במיקרה. אחרי שיחרורו מהצבא הגרמני, שבו שירת ביחידת האלפיניסטים בחזית האיטל-קית, ביקש ללמוד רפואה, התגלגל תחת זאת לפקולטה למישפטים, ול-כסוף סיים את לימודיו בז'נווה.

ואז היתה לו בעיה: השווייצים לא הסכימו לתת להאנסן, הזר, רישיון עורך-דין, והגרמנים לא הסכימו לתת להאנסן רישיון עורך-דין, מכיוון ש-סיים את לימודיו באוניברסיטה זרה.

המוצא של האנסן: הוא נישגש בשנת 1952 לבחינות-הקבלה של מיישר-החוזר הגרמני המתחדש, וער מהרה החל את השרות הדיפלומטי שלו ב-וינה האוסטרית.

האמת היא שהאנסן לא הצליח להתרחק מהרפואה עד היום הזה. אשתו, ברברה, היא רופאה, ואחת משלוש בנותיו עומדת לפני סיום לימודי הרפואה (השתיים האחרות לומדות מישפטים ומרעייהדות).

אנם באמתחתה. תפקידיו של האנסן רדפו זה אחר זה וקידמו אותו בזה אחר זה. אחרי וינה באו ליסבון, ברן, ניוירוק, וושינגטון. אחר ה-עיסוקים התביבים עליו כושינגטון היה הרייחו השבועי להגרי קיסנינגר, שעמד על כך שיעביר לו את מצב ליגת הכרווגל הגרמנית, אחריה עקב עוד מימי נעוריו בגרמניה, מירי האנסן, היועץ בשגרירות. אחרי מסלול זה הגיע האנסן, לפני